

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/692/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7607213957
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Ferková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7607213957.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Ferkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Táni Veščičikovej v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom v Bratislave, Cintorínska 21, proti žalovanému: K. K. Š., H. G. C. Y. G., Z. X, zastúpeného JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 11, v konaní o zaplatenie 16.287,60 eura s prísl. (490.680,40 Sk), o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 29.5.2014 č.k. 11C/66/2011-233 v spojení s opravným uznesením zo dňa 29.5.2014 č.k. 11C/66/2011-238 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením v jeho vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom v spojení s opravným uznesením uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 16.287,60 eur (490.680,40 Sk) s 5,25 % úrokom z omeškania od 1.3.2014 do zaplatenia a na trovách konania 2.589,61 eur, to všetko do 3 dní právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti čo do uplatnených úrokov návrh žalobcu zamietol.

Súd prvého stupňa tak rozhodol o nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 490.680,40 Sk (16.287,60 eur) s 9% úrokom z omeškania ročne od 19.11.2004 do zaplatenia.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučného poriadku), § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., berúc do úvahy právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v uznesení zo dňa 28.2.2011 sp. zn. 2MCdo/19/2010, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.9.2009 sp. zn. 3Co/40/2009 a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 13.11.2008 č.k. 4C/223/2007-71 vzal za preukázané, že na návrh právneho predchodcu žalobcu VÚB a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, sa proti povinnému Agrospol s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 495, viedla exekúcia pre vymoženie istiny 5.423.000,- Sk s prísl.. Na túto exekúciu súd vydal poverenie dňa 13.4.1999 a súčasne zriadil exekučné záložné právo na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. J.. V konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu na základe výzvy exekútora poskytol žalovanému bezhotovostným prevodom na účet dňa 20.4.1999 preddavok na úhradu odmeny exekútora a jeho hotových výdavkov vo výške 500.000,- Sk. Po oboznámení sa so Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou medzi postupcom VÚB a.s. a postupníkom Slovenskou konsolidačnou a.s. Bratislava zo dňa XX.X.XXXX súd prvého stupňa zistil, že pohľadávka proti povinnému spoločnosti Agrospol s.r.o. Spišská Nová Ves prešla na žalobcu. V zmysle § 121 ods. 3 a § 524 ods. 2 Občianskeho

zákonníka prešla na žalobcu nielen pohľadávka, ale aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Žalobca preto ako postupník v exekučnom konaní vedenom u žalovaného pod sp.zn. EX 83/99 získal procesné postavenie oprávneného. V tomto procesnom postavení po tom, čo Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 27.10.1999 sp.zn. 4K/196/99 vyhlásil konkurz na majetok povinného spoločnosť Agropol s.r.o. Spišská Nová Ves so sídlom v Hrabušiciach, Hviezdoslavova 495, podal návrh na zastavenie exekúcie na exekútorskom úrade povinného dňa 13.1.2003. Keďže exekútor nepredložil návrh oprávneného na zastavenie exekúcie exekučnému súdu, žalobca v procesnom postavení oprávneného požiadal o zastavenie exekúcie priamo exekučný súd a tento exekučné konanie uznesením zo dňa 6.10.2004 sp. zn. Er 505/99, zastavil. Nerozhodol však o trovách exekúcie. Uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2004. Žalobca následne vyzýval exekučný súd, aby dopĺňujúcim uznesením rozhodol o trovách exekúcie a vrátení preddavku exekútorom, bolo mu však doporučené podanie občianskoprávnej žaloby. Žalobca sa v tomto konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v zmysle § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to zaplata sumy 490.680,40 Sk s príslušenstvom, ako rozdielu medzi poskytnutou výškou preddavku na odmenu exekútora a náhradou jeho hotových výdavkov, po odpočítaní trov exekúcie vyčíslených exekútorom v liste zo dňa 22.10.2004, v ktorom exekútor oznámil spôsob použitia preddavku a dovtedajšiu výšku trov exekúcie. Dňa 4.11.2004 žalobca písomným podaním exekútorovi (žalovanému) oznámil, že nesúhlasí so spôsobom účtovania preddavku a nesúhlasil ani s prevedením tejto sumy k exekučnému konaniu EX 275/99. Súd prvého stupňa posúdil vzťah medzi účastníkmi konania ako vzťah verejnoprávny, ktorý je založený na nerovnom právnom postavení účastníkov a v ktorom orgán verejnej moci, v tomto prípade exekútor, rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti. Dospel k záveru, že na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto skúmal splnenie predpokladov za škodu spôsobenú žalobcovi žalovaným ako exekútorom pri výkone exekučnej činnosti. Základnými prvkami vzťahu zodpovednosti za škodu sú protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. V danom prípade žalovaný ako súdny exekútor nebol oprávnený previesť zostatok poskytnutého preddavku na inú exekúciu bez súhlasu oprávneného. K takémuto postupu ho neopravňujú žiadne právne predpisy a navyše konal vo vedomom rozpore s vôľou žalobcu, ktorý dostatočne určito vyjadril svoj nesúhlas s takýmto postupom. Žalovaný zadržal zostatok poskytnutého preddavku neoprávnene, proti vôli vlastníka peňažných prostriedkov, ktoré tvorili preddavok, čím sa dopustil protiprávneho úkonu. V danom prípade bol naplnený aj ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je spôsobenie škody. V danom prípade žalobcovi vznikla škoda rovnajúca sa výške rozdielu medzi poskytnutým preddavkom a skutočnými trovami exekúcie, ktoré bol povinný žalobca znášať. Uznesením zo dňa 17.1.2014 č.k. Er 505/99-99 exekučný súd rozhodol o trovách exekúcie tak, že trovy exekúcie exekútorovi JUDr. K. Š. (žalovanému) nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.2.2014. Na základe týchto zistení súd prvého stupňa vyvodil, že žalobcovi vznikla škoda vo výške 500.000,- Sk (16.596,95 eur), teda suma rovnajúca sa zloženému preddavku. V danej veci bol naplnený aj posledný predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je príčinná súvislosť. Tú vyvodil súd prvého stupňa z toho, že pokiaľ by žalovaný splnil svoju zákonnú povinnosť a vrátil žalobcovi nespotrebovanú časť preddavku na trovy exekúcie, nedošlo by k zmenšeniu majetku, teda ku vzniku škody na strane žalobcu. Z toho súd prvého stupňa vyvodil, že žalobcovi vznikla škoda výlučne konaním žalovaného, preto je daná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou. Nakoľko boli preukázané všetky predpoklady zodpovednosti za škodu žalovaného ako exekútora v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, súd prvého stupňa zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi 16.287,60 eur, teda výšku, ktorú žalobca uplatňoval v tomto konaní s 5,25% úrokom z omeškania ročne od 1.3.2004 do zaplata.

Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, ktorú žalovaný vzniesol v priebehu konania, súd prvého stupňa uzavrel, že v zmysle § 4 ods. 1 a zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci, (za ktorú sa považuje aj škoda spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu) koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR. V takomto prípade by nebol pasívne legitímovaný žalovaný ako súdny exekútor. Exekútor totiž vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu a z toho vyplýva aj to, že jeho právne postavenie, práva a povinnosti a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto osobitným postavením. Zverený výkon štátnej moci upravuje samotná práva úprava v § 5 ods. 2 a z toho dôvodu sa na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje právny režim náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Avšak pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie a o jeho odmene, je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Trovami exekúcie v zmysle § 200 ods. 1 Exekučného poriadku je odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie. Pokiaľ teda ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, je považovaný za osobu vykonávajúcu slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania. V tom prípade žalovaný ako exekútor v zmysle § 197 ods. 2 Exekučného poriadku požadoval od oprávneného primeraný preddavok na odmenu a náhradu výdavkov, ktorý mu bol dňa 20.4.1999 aj uhradený. Po zastavení exekučného konania bol exekútor v postavení účastníka konania povinný preddavok zúčtovať. Exekučný súd uznesením zo dňa 17.1.2014 č.k. Er 505/99-99 exekútorovi trovy exekúcie nepriznal, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.2.2014. Do dňa rozhodnutia preddavok žalobcovi vrátený nebol. Pokiaľ teda žalovaný nevrátil žalobcovi preddavok, spôsobil mu škodu. Navyše k rozhodnutiu o trovách exekúcie došlo až po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie, kedy už exekútor nevykonával úlohy štátneho orgánu, ktorému bol zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom, čím exekútor stratil poverenie na vykonávanie exekučnej činnosti, resp. poverenie zaniklo právoplatnosťou uznesenia o zastavení exekúcie. Z toho súd prvého stupňa vyvodil, že námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitímácie nie je opodstatnená. Súd konanie exekútora považoval za úmyselné konanie, za ktoré nemôže niesť zodpovednosť štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Z týchto dôvodov súd prvého stupňa ustálil zodpovednosť žalovaného za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a konštatoval, že nárok žalobcu je odôvodnený, preto mu v plnom rozsahu vyhovel.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, s prihliadnutím na § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd prvého stupňa uzavrel, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Žalobca sa ako poškodený o škodu dozvedel až právoplatnosťou uznesenia v konaní zo dňa 17.1.2014 sp. zn. Er/505/99, ktoré mu bolo doručené dňa 10.2.2014. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.2.2014. Dňom nasledujúcim po právoplatnosti uznesenia začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie peňažného nároku na náhradu škody.

Žalobca uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 9 % ročne od 19.11.2004 do zaplatenia. Podľa názoru súdu prvého stupňa začiatok plynutia lehoty na priznanie úrokov z omeškania zodpovedá právoplatnosti uznesenia o náhrade trov exekúcie, teda lehota na priznanie úrokov z omeškania začala plynúť 1.3.2014. Preto žalobcovi priznal úroky z omeškania v zákonnej výške 5,25% od 1.3.2014 a v prevyšujúcej časti návrh žalobcu, čo do uplatnených úrokov z omeškania, zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 977,29 eur, poplatku za odvolanie v rovnakej výške 977,29 eur. Ďalej priznal náhradu trov právneho zastúpenia pozostávajúcu z náhrady za cestovné spolu vo výške 635,03 eur. Cestovné priznal za účasť na pojednávaniach dňa 23.6.2011, 31.10.2011 a 29.5.2014.

Proti tomuto rozsudku, a to v jeho vyhovujúcej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo rozsudok zmenil a návrh v celom rozsahu zamietol. Uplatnil trovy prvostupňového a odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa sa nesprávne vypořiadal so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, keď konštatoval, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Žalobca uplatnil právo na náhradu škody, preto v tomto prípade plynie jednak subjektívna premlčacia lehota, ako aj objektívna premlčacia lehota, ktorá je v tomto prípade trojročná. Subjektívna premlčacia lehota pritom plynie len v rámci objektívnej premlčacej lehoty. Prvostupňový súd a rovnako aj odvolací súd sa v tomto konaní už zaoberali otázkou premlčania a to v čase, keď nárok žalobcu sa považoval za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre tento prípad považovali súdy nárok žalobcu za premlčaný, keďže uplynula trojročná objektívna lehota na uplatnenie práva dňom 20.10.2007. Odvolateľ pritom poukázal na to, že otázka premlčania sa spravuje rovnakými zásadami pri náhrade škody, ako aj pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd preto pochybil podľa odvolateľa pri skúmaní otázky premlčania, pretože objektívna lehota na náhradu

škody uplynula dňa 20.10.2007. Súdny prítom mohli nepochybne určiť začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby aj bez toho, aby existovalo rozhodnutie o priznaní, resp. nepriznaní práva na náhradu trov exekúcie žalovanému. Žalovaný opätovne vznesol nedostatok vecnej pasívnej legitímácie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Uviedol, že sa s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní nestotožňuje a považuje ich za nesprávne. Rozhodovanie o trovách exekúcie vždy bolo aj je neoddeliteľnou súčasťou exekučného konania, preto pokiaľ exekučný súd napriek opakovaným žiadosťiam žalobcu odmietol o trovách exekúcie rozhodnúť, odvolací súd celkom správne vyslovil právny názor a uložil exekučnému súdu, aby o trovách exekučného konania rozhodol. Až po rozhodnutí exekučného súdu o trovách exekúcie totiž bolo možné požiadať žalovaného o zúčtovanie preddavku a ustáliť výšku vzniknutej škody. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty preto nie je možné stotožňovať so zastavením exekučného konania ako to robí žalovaný. Navyše žalovaný nezúčtoval preddavok úmyselne a postupoval tak v rozpore s pokynmi oprávneného. Podľa jeho názoru objektívna premlčacia doba by mala v zmysle § 106 ods. 2 O.s.p. trvať 10 rokov. V takom prípade by neuplynula ani vtedy, ak by začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty bol braný deň 20.10.2004. Navyše podľa neho daný nárok je nepremlčateľný. Súd prvého stupňa otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného posúdil správne. Poškodený má právo na náhradu vzniknutej škody jednak priamo voči súdnemu exekútorovi v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zároveň aj právo na náhradu škody voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Krajský súd v Košiciach rozsudok verejne vyhlásil dňa 14.10.2015 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené dňa 8.10.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1,3 O.s.p..

Rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Výrok rozsudku v zamietavej časti nebol odvolaním napadnutý, preto tento sa nestal predmetom odvolacieho prieskumu a nadobudol právoplatnosť.

Žalovaný namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. teda, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcom z ust. § 133 až 135 O.s.p..

K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny

predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, príp., že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p. alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolacie námietky žalovaného boli uvádzané už v konaní pred súdom prvého stupňa a s týmito sa súd prvého stupňa náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie nie je opodstatnená.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa je toho názoru, že v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie alebo odmene súdneho exekútora je potrebné posudzovať postavenie súdneho exekútora v exekučnom konaní odlišne od jeho postavenia vykonávateľa verejnej moci, ktorú má pri realizácii úkonov exekučného konania a kedy zodpovednosť za jeho konanie je prenesená na štát (zák. č. 514/2003 Z.z.).

Pri rozhodovaní o trovách exekúcie a o odmene exekútora je súdny exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Preto v prípade, pokiaľ ide o vrátenie preddavku vyplateného žalovanému ako exekútorovi a súdom mu nebola priznaná náhrada trov exekúcie, je daná priama zodpovednosť žalovaného ako exekútora za vzniknutú škodu, ktorú je potrebné posudzovať v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.

Správne preto súd prvého stupňa vyvodil zodpovednosť žalovaného za škodu vzniknutú žalobcovi titulom nevrátenia vyplateného preddavku na trovy exekúcie.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, podľa názoru odvolacieho súdu subjektívna aj objektívna premlčacia doba v danej veci začala plynúť v rovnaký deň, a to deň nasledujúci po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia zo dňa 17.1.2014 sp. zn. Er/505/99, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.2.2014, teda dňom 1.3.2014.

Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje, aby išlo o skutočnú vedomosť o škode a škodcovi. Objektívna premlčacia doba začína spravidla plynúť odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. V prejednávanej veci žalobca nadobudol vedomosť o druhu a rozsahu škody, rovnako ako aj o škodcovi momentom právoplatnosti spomínaného uznesenia, ktorým exekučný súd rozhodol, že súdnemu exekútorovi náhrada trov exekúcie nepatrí. Týmto momentom súčasne došlo aj k udalosti, zakladajúcej existenciu škody. V tomto prípade preto subjektívna aj objektívna lehota začali plynúť rovnakým momentom. Správne preto vyvodil súd prvého stupňa, že nárok žalobcu nie je premlčaný.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo vyhovujúcej časti vrátane výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v konaní neúspešný, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a úspešný žalobca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto odvolací súd nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.